

Wyrok w oznaczeniu daty sprostowano postanowieniem z dnia 9 marca 2018 r. w ten sposób, że zamiast: „7 marca 2017 roku” wpisano: „7 marca 2018 roku”.

Kierownik Sekretariatu

VIII Wydziału Gospodarczego

J. Ż.

Sygnatura akt VIII Ga 540/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak

Sędziowie: SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

SSO Anna Górnik

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. H.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą

w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 24 sierpnia 2017 roku, sygnatura akt X GC 904/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 32.838,58 (trzydzieści dwa tysiące osiemset trzydzieści osiem 58/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 2.826,58 złotych od dnia 8 sierpnia 2015 roku, 30.012,00 złotych od dnia 12 października 2015 roku; oddala powództwo w pozostałej części; zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.276,85 (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć 85/100) złotych tytułem kosztów procesu; zasądza na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od powoda kwotę 7,04 (siedem 04/100) złotych, od pozwanego kwotę 56,96 (pięćdziesiąt sześć 96/100) złotych;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197,00 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

A. N. P. L. M.

Sygnatura akt VIII Ga 540/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin–Centrum w Szczecinie w punkcie I zasądził od pozwanej - (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda P. H. kwotę 36.774,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 2.826,58 zł od dnia 8 sierpnia 2015r.; 33.948 zł od dnia 12 października 2015 r., w punkcie II. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.648 zł tytułem kosztów procesu, w punkcie III. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin–Centrum w Szczecinie kwotę 64 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powód dochodził odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy uszkodzenia pojazdu marki H., przystosowanego do nauki jazdy, należącego do A. Ż., którego koszty naprawy wyniosły 15.116,06 zł (pозwana zapłaciła 12.289,48 zł, pomijając kwotę podatku VAT), a także zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 33,948 zł za 69 dni. Podniósł ponadto, że tak długi okres naprawy spowodowany był zwłoką likwidatora szkody w kalkulacji zakresu i kosztów naprawy.

W toku postępowania Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 3 lipca 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. i 20 o nr rejestracyjnym (...) należący do A. Ż.. W dniu 7 lipca 2015 r. P. H., który nabył wierzytelność od poszkodowanej, zgłosił szkodę pozwanej jako ubezpieczycielowi sprawcy. Pozwana dokonała oględzin pojazdu w dniu 27 lipca 2015 r., a następnie sporządziła kalkulację naprawy w dniu 31 lipca 2015 roku na kwotę 9.221,45 złotych brutto. Wskutek nieuwzględnienia wszystkich uszkodzonych elementów powód w dniu 7 sierpnia 2015 r. zwrócił się o ponowne oględziny, które odbyły się dnia 12 sierpnia 2015 roku. Na ich podstawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku pozwana sporządziła kalkulację naprawy na kwotę 12.819,72 złotych. Powód sporządził kosztorys na łączną kwotę 15.116,06 złotych

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że A. Ż., niebędąca płatnikiem podatku VAT, wykorzystywała uszkodzony pojazd w celach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej – szkoły nauki jazdy. Nie posiadała innego pojazdu, którym mogłaby zastąpić uszkodzony. W dniu 3 lipca 2015 roku zawarła z P. H. umowę najmu pojazdu marki H. (...) przystosowanego do prowadzenia nauki jazdy. Strony ustaliły czynsz najmu w wysokości 400 zł netto, powiększonej o kwotę podatku VAT za dobę przy braku limitu kilometrów, z pełnym pakietem ubezpieczenia OC, AC, NW oraz brakiem kaucji. Pojazd zastępczy był używany do celów nauki jazdy przez cały tydzień, włącznie z sobotą i niedzielą.

W dniu 9 września 2015 roku A. Ż. (jako cedent) zawarła z P. H. (jako cesjonariuszem) umowę cesji wierzytelności na mocy której przelała na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do odszkodowania przysługującą jej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3 lipca 2015 roku w pojeździe marki H., zarejestrowaną w zakładzie (...) pod nr (...).

W dniu 11 września 2015 roku P. H. wystawił A. Ż. fakturę VAT tytułem: wynajmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 3 lipca 2015 roku do 9 września 2015 roku przy stawce 400 zł netto za dobę na kwotę 33.948 zł brutto; naprawy pojazdu marki H. o nr rejestracyjnym (...) na kwotę 15.116, 06 zł brutto.

Sąd I instancji ustalił, że powód, wniósł w stosunku do pozwanej o zapłatę odszkodowania obejmującego poniesiony koszt wynajęcia pojazdu zastępczego w kwocie 33.948 zł oraz koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 15.116, 06 zł. W piśmie z dnia 20 października 2015 roku pozwana poinformowała o przyznaniu odszkodowania w związku z kosztami naprawy pojazdu w kwocie 12.289,44 złotych netto. W piśmie wskazano, że roszczenie dotyczące użytkowania pojazdu zastępczego zostanie rozpatrzone w odrębnym piśmie.

W dniu 20 listopada 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 33.948 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwoty 2.826, 58 zł tytułem zwrotu podatku VAT za naprawę przedmiotowego pojazdu.

Sąd Rejonowy, w oparciu o opinię biegłego Z. K. ustalił, że technologiczny czas naprawy powypadkowej powinien wynieść 14 dni roboczych. Uwzględniając przebieg likwidacji szkody, a więc oględziny podstawowe i dodatkowe samochodu, przekazanie zakładowi naprawczemu dokumentacji określającej zakres uszkodzeń i tym samym odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, naprawa mogła się zakończyć najpóźniej do 10 września 2015 r. Wynajęty pojazd zastępczy odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego. Średnia dobową stawka najmu dla pojazdu z segmentu (...) tożsamego z pojazdem marki H. model i20, przystosowanego do kursów nauki jazdy, wynosiła w 2015 roku na (...) rynku lokalnym kwotę 433,70 zł netto (533, 46 zł brutto).

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Wskazał na treść art. 822 § 1 i 4 k.c. Nadto stwierdził, że pozwana co do zasady przyjęła odpowiedzialność za szkodę z dnia 3 lipca 2015 roku, a spór dotyczył kwoty podatku VAT od kwoty netto za naprawę pojazdu oraz stawki i okresu, według pozwanego ubezpieczyciela zbyt długiego, co do najmu pojazdu zastępczego.

Odnosnie kosztów naprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że odszkodowanie należne powodowi powinno objąć podatek VAT – kwota 2.826,58 złotych, bowiem poszkodowana nie była płatnikiem podatku VAT.

W przedmiocie kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd Rejonowy stwierdził, że rozpoczęcie naprawy pojazdu poszkodowanej było możliwe dopiero w dniu 20 sierpnia 2015 roku, co wynikało z opieszałości pozwanego ubezpieczyciela, który zwlekał z przedstawieniem uznanego zakresu i kalkulacji kosztów naprawy. Wskazał, że likwidator szkody przez wiele dni nie podejmował żadnych działań mających na celu zakończenie postępowania likwidacyjnego albo podejmował je z opóźnieniem.

Sąd Rejonowy zatem uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie 69 dni, przy uwzględnieniu stawki 400 zł netto za dobę, powiększonej o kwotę podatku VAT co łącznie daje kwotę 33.948 zł. Implikowało to również orzeczenie o odsetkach stosownie do treści art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., rozstrzygając jednocześnie o nieuiszczonych kosztach sądowych, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację, zaskarżając rozstrzygnięcie w części, to jest w zakresie pkt I. co do kwoty 7.872,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz pkt II. i III co do kosztów. Wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego, to jest art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że koszty najęcia samochodu zastępczego przez 69 dni pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 3 lipca 2015 r.,

- naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów i bezpodstawne przyjęcie, że powód udowodnił, iż najem pojazdu zastępczego był zasadny przez okres 69 dni, podczas gdy biegły sądowy ustalił, że technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 14 dni roboczych, a nadto szkoda w pojeździe powoda była szkodą częściową (uzasadniony okres najmu powinien być zatem równy technologicznemu czasowi naprawy pojazdu); art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że umowa najmu z dnia 3 lipca 2015 r. oraz faktura VAT stanowi wystarczający oraz wiarygodny dowód tego, że najem pojazdu zastępczego był zasadny przez okres 69 dni, podczas gdy okoliczności te dla swego udowodnienia wymagają wiedzy specjalnej – biegły określił technologiczny czas naprawy na 14 dni; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że przedłużenie okresu naprawy bezpośrednio wpływające na przedłużenie okresu najmu pojazdu zastępczego związane było z nieuzasadnioną zwłoką pozwaną w przeprowadzaniu czynności postępowania likwidacyjnego, podczas gdy likwidacja miała charakter uproszczony i już

w dniu 4 sierpnia 2015 r. powód otrzymał kosztorys naprawy, a tym samym od tego dnia możliwe było dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 28.902,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i oddalenie powództw w pozostałej części; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed sądem I instancji, a także zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. Ewentualnie wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że przyjęty przez Sąd Rejonowy za uzasadniony 69 dniowy okres najmu wykracza poza przyjęte ustalenie koniecznych oraz niezbędnych kosztów związanych ze szkodą. W ocenie pozwanej końcem terminu naprawy winien być 24 sierpnia 2015 roku, stosownie do treści opinii biegłego sądowego, a więc okres najmu pojazdu od 25 sierpnia 2015 r. był niezasadny. Nadto podniosła, że szkoda była likwidowana w trybie uproszczonym, zaś wówczas kwestia zgłaszania dodatkowych oględzin przez powoda nie ma znaczenia, gdyż mogła być załatwiona przy pomocy maili i zdjęć.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu stwierdził, że pozwana w apelacji bezzasadnie pominęła czas oczekiwania na rzeczoznawcę, na zamówienie części zamiennych, na czynności organizacyjne oraz soboty i niedzielę, kiedy warsztat naprawczy był zamknięty. Fakt, że pozwana chciała przeprowadzić likwidację w trybie uproszczonym pozostaje bez znaczenia, albowiem poszkodowana nie wyraziła na taki tryb zgody, a nadto poszkodowana nie mogła zdecydować się na naprawę samochodu niezależnie od kalkulacji pozwanej, z uwagi na obawę niewypłacenia odszkodowania z tytułu wykonanej naprawy.

W toku postępowania apelacyjnego zostało uzupełnione postępowanie dowodowe. Ponownie przesłuchany został na rozprawie biegły Z. K..

W wyniku jego przesłuchania tutejszy Sąd Odwoławczy ustalił, że było możliwe zamówienie części zamiennych przez warsztat naprawczy dokonujący naprawy pojazdu poszkodowanego po otrzymaniu kalkulacji doręczonej w dniu 4 sierpnia 2015 roku i przeprowadzenie czynności naprawczych oraz wymiana części zakwalifikowanych do tego w tej kalkulacji. Zakładając, że czas na sprowadzenie części wyniósłby 7 dni, naprawa mogłaby się rozpocząć 12 sierpnia 2015 roku i zakończyć się 19 sierpnia. Mając na uwadze niepełność tej kalkulacji, naprawa nie mogła być do tego momentu dokonana w całości. Kalkulacja doręczona powodowi w dniu 19 sierpnia 2015 roku w godzinach rannych rozszerzała zakres naprawy, co wymagało zamówienia błotnika tylnego lewego. Można było tego dokonać w tym samym dniu. Mając na uwadze przyjęty czas oczekiwania na część w wymiarze 7 dni można było kontynuować naprawę od 26 sierpnia 2015 roku. Czynności naprawcze trwałyby 2 dni, kolejne 2 dni czynności lakiernicze i 1 dzień uzbrojenie auta – łącznie 12 dni.

Dowód: przesłuchanie biegłego Z. K. (k. 294-298).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Zagadnieniem niniejszej sprawy, w kontekście zakresu zaskarżenia i zarzutów apelacji, była wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego, jako podlegających zwrotowi tytułem naprawienia szkody spowodowanej przez osobę ubezpieczoną przez pozwanego ubezpieczyciela w zakresie odpowiedzialności cywilnej, przy czym nie budzi obecnie sporu wysokość stawki dziennej czynszu najmu, ani sama zasadność najęcia pojazdu przez poszkodowaną od powoda, który na podstawie umowy cesji przejął od poszkodowanej roszczenie w zakresie odszkodowania dochodzonego od pozwanego ubezpieczyciela sprawcy szkody. Sporne pozostało ustalenie niezbędnego czasu trwania najmu.

Chociaż pozwany podniósł zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i zarzuty naruszenia przepisów postępowania, to przedstawiona w apelacji argumentacja skupiała się kwestionowaniu ustalenia co do daty, w której

można było przystąpić do naprawy pojazdu, przyjmując za opinią biegłego, zasięgniętą przez Sąd Rejonowy, że technologiczny czas naprawy wynosił 14 dni roboczych.

Według pozwanego ubezpieczyciela naprawa mogła rozpocząć się w dniu 4 sierpnia 2015 roku. Sąd Rejonowy właściwie nie wskazał w ustaleniach faktycznych daty możliwego rozpoczęcia naprawy, lecz uczynił to w ocenie prawnej wskazując na datę 20 sierpnia 2015 roku (s. 7 uzasadnienia wyroku), jednak należy uznać, że wskazanie tego faktu stanowi właśnie ustalenie faktyczne, a tym samym apelacja w istocie sprowadza się do kwestionowania tego, że dopiero w dniu 20 sierpnia 2015 roku, a nie już 4 sierpnia 2015 roku, możliwe było rozpoczęcie naprawy uszkodzonego pojazdu. To z kolei wpływało na ustalenie czasu koniecznego najmu pojazdu zastępczego.

Rzecz jasna dokonane ustalenie daty możliwego rozpoczęcia naprawy uszkodzonego pojazdu ma znaczenie w kontekście przepisu art. 361 § 1 k.c., co do związku przyczynowego pomiędzy wskazywaną przez powoda szkodą, a zdarzeniem w postaci zdarzenia drogowego stanowiącego podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, jednakże nie można Sądowi Rejonowemu zarzucić – jak to twierdzi apelujący – błędnej wykładni tego przepisu, skoro Sąd ten dał wyraz właśnie takiej wykładni powołanej regulacji, która wskazuje na zasadę odpowiedzialności tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przyjął, że czas koniecznego najmu pojazdu zastępczego, to czas koniecznej naprawy, a tego założenia pozwany nie kwestionuje.

Z uwagi na to, że przeprowadzony przed Sądem Rejonowym dowód z opinii biegłego sądowego Z. K. wskazywał na rozpoczęcie naprawy dopiero po dniu uzupełnionej kalkulacji przedstawionej przez pozwanego ubezpieczyciela, a pozwany ubezpieczyciel już we wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, a następnie w wystąpieniu na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2017 roku, zwracał uwagę na okoliczność zbyt późnego przystąpienia powoda do naprawy pojazdu, niezbędne stało się dodatkowe przesłuchanie biegłego Z. K. w toku postępowania apelacyjnego, w celu ustalenia, czy rozpoczęcie naprawy mogło nastąpić w dacie wskazanej przez pozwanego ubezpieczyciela w apelacji (a więc dacie pierwszej kalkulacji szkody, otrzymanej od pozwanego przez powoda), a nadto, jak wpłynęłoby to na końcowy termin zakończenia naprawy, uwzględniając fakt uzupełnienia kalkulacji naprawy co do jej zakresu przez pozwanego ubezpieczyciela w dniu 19 sierpnia 2015 roku.

Przeprowadzenie tej czynności dowodowej potwierdziło częściowo zarzut pozwanego ubezpieczyciela, że przyjęcie przez Sąd Rejonowy daty 20 sierpnia 2015 roku, jako najwcześniejszej możliwej daty rozpoczęcia naprawy uszkodzonego pojazdu, nie było zasadne, bowiem już po otrzymaniu kalkulacji z dnia 4 sierpnia 2015 roku naprawa mogła się rozpocząć i zostać częściowo przeprowadzona. Trzeba dla porządku zauważyć, że z kolei przyjęcie jako daty końcowej naprawy dnia 9 września 2015 roku nie uwzględniało tego, że kosztorys powykonawczy naprawy został sporządzony w dniu 7 września 2015 roku (k. 67), co wskazywało na tą datę rzeczywistego zakończenia naprawy.

Nie można natomiast zgodzić się z apelującym, że naprawa, gdyby rozpoczęła się w dniu 5 sierpnia 2015 roku, mogła zostać przeprowadzona w całości. Kolejna kalkulacja pozwanego ubezpieczyciela, doręczona powodowi w dniu 19 sierpnia 2015 roku, wskazała na zakwalifikowanie do wymiany błotnika tylnego lewego, czego wcześniejsza kalkulacja nie ujmowała. Powyższe wiązało się z innymi czynnościami naprawczymi w obrębie połączonych z błotnikiem elementów pojazdu, a także rozpoczęciem dopiero po tych czynnościach naprawczych lakierowania pojazdu.

Oznacza to, że dopiero w tym dniu możliwe stało się zamówienie tej części. Przy przyjęciu czasu dostawy na 7 dni (zgodnie z niekwestionowaną w apelacji kwalifikacją biegłego), następnie 5 dni zajęłyby czynności naprawcze przy uszkodzonym pojeździe, a więc łącznie naprawa trwałaby 12 dni. Należało uwzględnić, że w czasie biegu samego terminu czynności naprawczych przypadał 1 dzień ustawowo wolny od pracy, co determinowało ustalenie, że naprawa mogła się zakończyć najpóźniej do dnia 1 września 2015 roku, tym samym do tego dnia uzasadniony był okres najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy poszkodowanej z powodem, a więc że wynosił on 61 dni (od 3 lipca do 1 września 2015 rok).

Przytoczone dodatkowe ustalenia, uzupełniające prawidłowe w pozostałym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, skutkowały koniecznością obniżenia kwoty należnej powodowi tytułem odszkodowania z tytułu najmu

pojazdu zastępczego. Mając jednocześnie na względzie, że kwota przyjętego dziennego kosztu czynszu najmu nie była kwestionowana (400 zł netto + 92 złotych podatku VAT), powinno ono wynosić w tej części kwotę 30.012 złotych.

W związku z powyższym należało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., uwzględniając wskazaną wyżej kwotę w końcowej wysokości zasądzonego odszkodowania, zmienić zaskarżony wyrok co do należności głównej, a co za tym idzie także kosztów, przy czym orzekając o kosztach należało przyjąć, że powód wygrał proces w I instancji w 89%, zaś jego koszty wyniosły: 1.839 złotych opłaty od pozwu, 4817 złotych wynagrodzenia radcy prawnego (na podstawie § 2 pkt 5 obowiązującego w dniu wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) wraz z opłatą skarbową oraz 992 złotych zaliczki na biegłego; a pozwany wygrał sprawę w 11% ponosząc koszty zastępstwa adwokackiego, obejmującego wynagrodzenie adwokackie (na podstawie § 2 pkt 5 obowiązującego w dniu wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa, w łącznej kwocie 4.817 złotych. Stosunkowe rozdzielanie tych kosztów (art. 100 k.p.c.) dało kwotę 6.276,85 złotych do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda. Mając na uwadze art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało rozstrzygnąć o nieuiszczonych kosztach sądowych, obejmujących wynagrodzenie biegłego sądowego zgodnie z postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2017 roku, obciążając nim strony w przyjętym wyżej stosunku.

W pozostałej części należało oddalić apelację.

W związku z przedstawionym wyżej wynikiem postępowania apelacyjnego należało przyjąć, że wygrana każdej ze stron w tym postępowaniu wyniosła 50% (wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 7.872 złotych, a obniżenie odszkodowania zasądzonego przez Sąd Rejonowy wyniosło 3.936 złotych). Koszty stron tytułem zastępstwa procesowego wyniosły po 900 złotych – według stawek ustalonych na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 obowiązujących w dniu wniesienia apelacji rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości: z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (z uwzględnieniem zmiany obu tych rozporządzeń z dniem 27 października 2016 roku). Mając na uwadze to, że pozwana poniosła także koszt opłaty od apelacji, stosunkowe rozdzielanie kosztów postępowania apelacyjnego dało kwotę 197 złotych do zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego ubezpieczyciela.

A. N. P. L. M.